

Arrest

nr. 260 486 van 9 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BACKER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 mei 2021, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. OPSOMER, die *loco* advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2019 huwt de verzoekende partij in Denemarken met de heer L. K., van Belgische nationaliteit.

De verzoekende partij bekam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot L. K., na het indienen van een bijlage 19ter op 5 juni 2019. Op 12 december 2019 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 6 mei 2021 beslist de gemachtigde tot beëindiging van het recht van verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K. G.

Voorna(a)m(en): B.

Nationaliteit: Nepal

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Syanja

RR: X

Verklaart te verblijven te: (...) – heden ambtshalve afgevoerd

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot L. K. L. E. (RR: X) na indiening van een bijlage 19ter dd. 05.06.2019. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt betrokkene ambtshalve geschrapt te zijn, er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit reeds minstens sinds 06.01.2021 (voorstel ambtelijke schrapping).

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Betrokkene heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven. Heden staat zij ambtshalve geschrapt sinds 02.02.2021. Door toedoen van betrokkene kan aldus geen toepassing gemaakt worden van art 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Het is voor DVZ onmogelijk betrokkene te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 16.05.2019 te Denemarken. Betrokkene diende een aanvraag bijlage 19ter in op 05.06.2019. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 06.01.2021 (voorstel ambtelijke schrapping). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zelfs reeds langere tijd niet meer woonachtig is bij referentiepersoon, zo maakt het advies van het parket van Gent dd. 16.06.2020 melding van een onaangekondigd huisbezoek, waarbij werd vastgesteld dat er geen spullen van mevrouw konden worden aangetroffen, dat er geen aanwijzingen konden worden gevonden waaruit zou kunnen blijken dat zij er inwoonde, en dat referentiepersoon tijdens deze onaangekondigde controle ook zelf aangaf dat betrokkene in elk geval: er is geen gezinscel meer sindsdien en heden is er reeds maanden geen spoor meer van mevrouw. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote. Betrokkenen zijn geen heden dus geen 3 jaar gehuwd. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt

en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42 quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Tot slot kan niet blijken dat betrokkene aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42 quater, §4, tweede lid zou voldoen. Uit niets in het dossier kan blijken dat zij werknemer of zelfstandige zou zijn of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er kan heden op geen enkele wijze worden vastgesteld dat betrokkene op welke bestaansmiddelen betrokkene eventueel zou kunnen terugvallen. Uit de voor DVZ beschikbare gegevens blijkt bijgevolg dat betrokkene aan geen van de uitzonderingsvoorwaarden voldoet, noch aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, waardoor het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden.

Ook wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden DVZ de beoordeling zal moeten maken op basis van de voor haar beschikbare gegevens in het administratieve dossier. Uit het dossier kan heden evenwel niets kan blijken dat de verderzetting van het verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Vooreerst blijkt uit niets dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder lijkt betrokkene niet tewerkgesteld geweest te zijn in het Rijk, het tegendeel kan in elk geval niet blijken uit het dossier. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst of origine opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog heel kort: betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 05.06.2019 – bijlage 19ter. Betrokkene lijkt reeds sinds juni 2020 (cfr. negatief advies parket) niet meer bij betrokkene te verblijven en lijkt sinds januari 2021 niet meer in het land te verblijven. Er mag redelijkerwijs worden aangenomen dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine, of enig ander derde land waar zij mogelijkerwijs naartoe trok. Betrokkene liet inmiddels enkele maanden na om nieuwe adresgegevens aan een gemeentebestuur in België door te geven, noch heeft zij haar vertrek gemeld. Uit het dossier blijkt dat betrokkene voorheen een verblijfskaart had in Polen met geldigheid tot 22.10.2020, waarmee zij ook toegang had tot de arbeidsmarkt. Waar mevrouw ook heen getrokken is, uit niets kan in elk geval blijken dat zij geen banden meer zou hebben met het land van herkomst (Polen) origine (Nepal), waar zij nog steeds de nationaliteit van draagt. Gelet op voorgaande en de relatief korte periode van verblijf in België is het ook redelijk te stellen dat zij de taal nog machtig is en zij nog voldoende voeling heeft met de cultuur en gewoontes aldaar. In elk geval kan de periode van haar verblijf in België geenszins opwegen tegen de banden met het land van herkomst of origine, noch zouden zij enig beletsel kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Voor wat betrokkene sociale of culturele integratie in het Rijk betreft, uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene reeds dermate geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing. Van betrokkene zelf is er reeds sinds minstens januari 2021 geen enkel spoor meer in België, waardoor het opstarten van een onderzoek conform art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980 en op basis van art. 42quater onmogelijk was. Betrokkene heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen zijn nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of zijn vertrek naar het buitenland aan te geven. Indien er alsnog sprake zou zijn van een bepaalde integratie, dient vastgesteld te worden dat DVZ hiermee geen rekening kon houden gelet zij door eigen toedoen niet kon worden bevraagd. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, dit werd reeds besproken: de relatie tussen referentiepersoon en betrokkene heeft een einde genomen. Er is nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt in het Rijk, sterker nog, er is geen enkel spoor meer van betrokkene zelf. Er is evenmin sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk, noch andere familieleden of vrienden in het Rijk.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat DVZ het huwelijk nooit daadwerkelijk erkend heeft. Aan betrokkene werd enkel een verblijfskaart afgeleverd gelet het verstrijken van de behandeltermijn. Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd destijds een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Denemarken. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de voorgehouden echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Buitenlandse authentieke akten worden in principe in België erkend zonder dat er een beroep moet worden gedaan op enige procedure (art. 27 WIPR). Art. 27 §1 W.I.P.R. schrijft voor dat men op de eerste plaats dient te onderzoeken of de authentieke akte voldoet aan de wettelijke vereisten die gelden in het land waar de akte is opgesteld.

Art. 21 W.I.P.R. bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd wordt voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlandse recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is. Art. 146bis B.W. bepaalt: “Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemming tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde”.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het erin hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennen van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). Hierbij moet a priori worden nagegaan of de partijen een duurzame levensgemeenschap beogen. Ontbreekt bij één van de echtgenoten de intentie om duurzaam met de andere samen te leven, dan kan tot een schijnhuwelijk worden besloten wanneer het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel samenhangt met andere motieven. Het gebruik van de term “enkel” in art. 146bis B.W. wijst op een exclusiviteit die niet slaat op de motieven voor het aangaan van een schijnhuwelijk, maar die de uitsluiting van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen beklemtoont.

Zodra vaststaat dat de intentie van (minstens één van) de echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, gaat het om een schijnhuwelijk (Gent 23 oktober 2014, RW 2014-2015, p. 1470); De Ministeriële omzendbrief inzake schijnhuwelijken waarin een aantal indicatoren zijn opgesomd, is exhaustief en dus niet limitatief. Niets belet de weigerende overheid rekening te houden met andere indicaties dewelke niet in deze omzendbrief zijn opgesomd om te besluiten dat het te erkennen huwelijk een schijnhuwelijk is in de zin van art. 146bis BW en bijgevolg strijdt is met de Belgische nationale en internationale openbare orde (art. 21 W.I.P.R.);

Wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt dat het parket negatief heeft geadviseerd. De Dienst Vreemdelingenzaken erkent eveneens de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code.

Uit het gevoerde onderzoek blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennen van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een

verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene heeft evenwel een F-kaart verkregen, dus wordt heden het verblijfsrecht wel degelijk beëindigd op basis van art. 42quater §4, in hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"4.1.1. Wettelijke bepalingen

Artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden 5[...], het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer 5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 62 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de

omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten ;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar."

Bovendien volgt uit de Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur dat een administratieve beslissing ook moet voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

Uit de rechtspraak van de Raad van State kan worden afgeleid waaruit deze materiële motiveringsplicht bestaat:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. Het komt de Raad van State daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van de administratie. Het behoort daarbij wel tot de bevoegdheid van de Raad van State na te gaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan indien ze worden betwist. Indien wordt geoordeeld dat de beslissing steunt op onbestaande, onvoldoende bewezen feiten, dan is eveneens het materiële motiveringsbeginsel geschonden. Te dezen beschikt de verwerende partij over een beoordelingsvrijheid zodat verschillende beslissingen mogelijk kunnen zijn, zij het enkel binnen de grenzen van de redelijkheid."

(R.v.St. nr. 225.875 van 18 december 2013, www.raadvanstate.be)

Rechtsleer stelt hieromtrent:

"De motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat iedere beslissing van het bestuur op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden." (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Antwerpen, Kluwer 1996, 51)

Onder het zorgvuldigheidsbeginsel wordt verstaan:

"Het bestuur kan slechts een rechtens correct besluiten nemen indien het op de hoogte is van alle voor het te nemen besluit relevante feiten en omstandigheden. Het zorgvuldigheidsbeginsel eist dat het bestuur het nemen van het besluit zorgvuldig voorbereid door er zorg voor te dragen dat de relevante feiten en omstandigheden bij het bestuursorgaan bekend (kunnen) zijn."

(P. NICOLAI, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 1990 blz. 332 ev)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS van 12 april 2016, nr. 234.348, www.raadvst-consetat.be). Bovendien moet de overheid zorgvuldig en voorzichtig zijn bij het nemen van haar beslissing." (C.BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2000, 318.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen. Er is zorgvuldigheid in de feitenvinding vereist. Het houdt ook in dat een dossier volledig moet zijn en alle relevante elementen moet inhouden en dat de burger die gehoord wordt, voorafgaandelijk en op een nuttig tijdstip op grond van de informatieplicht wordt meegedeeld waar er een probleem is, zodat hij met kennis van zaken en vooral nuttig, d.w.z. over datgene waar zich een probleem zou voordoen, kan worden gehoord en zijn

middelen kan bijbrengen." (R. TIJS, Algemeen bestuursrecht in hoofdlijnen, Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2012, 265.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding." (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954." (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)

"Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken" (RvV 31 mei 2016, nr. 104.077)

Zonder een goede voorbereiding kan verwerende partij niet tot een zorgvuldige beslissing komen:

"De zorgvuldigheidsplicht heeft twee componenten. Enerzijds dient een bestuur haar besluiten en beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en anderzijds dient ze zorgvuldig en voorzichtig te zijn bij het nemen van haar beslissing." (C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid. Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2000, 318.)

4.1.2 TOELICHTING

1.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert is de gezinssituatie van verzoekster niet gewijzigd sinds haar aanvraag tot het verkrijgen van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie dd. 05.06.2019. Verzoekster heeft nog steeds een relatie met de heer L. en beiden verblijven nu reeds enkele jaren in de huurwoning van de heer L. gelegen te (...).

Zoals elke relatie werd ook de relatie tussen verzoekster en de heer L. gekenmerkt door hoogtes en laagtes. De relatie kende dan ook een absoluut dieptepunt in de periode van december 2019 en januari 2020. Verzoekster en de heer L. kregen ruzie, waarna verzoekster ervoor geopteerd heeft om in die periode tijdelijk bij haar broer te gaan inwonen. Van een ontbinding van het huwelijk is dan ook geenszins sprake.

Bovenstaande wordt bevestigd door de verklaring van mevrouw K. I.:

"Ik I. K., wonende te (...), verklaar het volgende:

In december 2019 werd in 's nachts opgebeld door B. K. Zij was aan het huilen en in paniek. Zij en haar man C. L. hadden ruzie gemaakt, gevochten en zij was door haar man de deur uitgezet. Ik I. heb haar die nacht meegenomen naar mijn huis in (...). De dag nadien heeft haar man al haar kleren en spullen bij mij aan de deur afgezet. Naar aanleiding daarvan ben ik aangifte gaan doen bij de politie in Oudenaarde om te melden dat zij momenteel bij ons woonde in de (...), tot er een oplossing kwam voor het probleem tussen B. en haar man. Zij is enig tijd (paar weken) bij mij gebleven. Na enige tijd waren de problemen tussen beiden uitgeklaard en is zij opnieuw ingetrokken bij haar man C. L. in de (...)."

Tevens verklaart de heer L. hetzelfde:

"In december 2019 heb ik een hevige ruzie gehad met B. omdat de communicatie tussen ons heel moeilijk was. Daardoor had B. beslist om één maand te verblijven in de Sushi Home (...) waar ze nu werkte en de eigenaar haar broer is. De politie is langsgeweest bij mij om vast te stellen dat B. niet langer meer woonde in de (...) vanwege onze ruzie. Hierdoor is B. ambtshalve geschrapt.

Na deze vaststelling heb ik toen terug een gesprek aangegaan om alles uit te praten met B. in Sushi Home"

Verzoekster en de heer L. waren na hun ruzie er beiden van overtuigd hun huwelijk nog een kans te geven, waarna zij nog verschillende malen hebben afgesproken teneinde hun problemen uit te praten. De onenigheden tussen partijen werden uitgeklaard en verzoekster nam opnieuw haar intrek bij de heer L., alwaar partijen sedert dien opnieuw samenleven als een gezin.

Verwerende partij oordeelde dan ook ten onrechte dat er geen sprake meer zou zijn van een gezinssituatie. Er dient opgemerkt te worden dat verwerende partij zich louter baseert op de (beperkte)

periode waarbij de relatie tussen verzoekster en de heer L. een breuk kende. Het loutere feit dat er een korte periode een breuk was ontstaan in de relatie van verzoekster en de heer L. houdt allerm minst in dat het huwelijk volledig werd beëindigd noch sprake zou zijn een ontbinding van het huwelijk.

Het is verzoekster geheel onduidelijk waarom verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat er van verzoekster "sinds minstens januari 2021 geen enkel spoor meer in België is". Verzoekster woont, op de korte breuk na, reeds jaren in de woning te (...) en het is haar dan ook vreemd waarom verwerende partij er zomaar vanuit gaat dat zij daar niet langer woonachtig zou zijn. Minstens spreekt verwerende partij zichzelf tegen daar verzoekster slechts op 06.05.2021 ambtshalve werd geschrapt, zijnde de datum van de door haar genomen beslissing.

De verwerende partij verzaakt tevens een bewijs van ontbinding van het huwelijk voor te leggen en meent op basis van summiere info die werd verkregen ten tijde van de breuk, die ten andere door verzoekster volledig wordt gekaderd, dat verzoekster en de heer L. op heden geen gezamenlijke vestiging meer zouden hebben, quod non.

Dat verzoekster en de heer L. wel degelijk op een duurzame en bestendige wijze samenwonen wordt onder meer bevestigd door verschillende foto's waarop het koppel te zien is (stuk 18). Verzoekster voegt onder meer foto's van hun huwelijk maar ook foto's waarop beide partijen op reis zijn in Parijs, op daguitstap naar zee maar ook foto's waarbij zij omringd zijn door gemeenschappelijke vrienden.

Eveneens had verzoekster recent, op 5 maart 2021, een ongeluk met haar bromfiets waarbij op het PV van de politiediensten van PZ Vlaamse Ardennen het volgende werd verklaard (stuk 5):

"Deze morgen reed ik met mijn bromfiets (Kymco) met nummerplaat SAH834 te Wortegem-Peteaem, Oudenaardseweg komende uit de richting Wortegem - Egaalst ra at en rijdende richting Oudenaarde. Ik reed op het fietspad links van de weg gevolgd door mijn man die ook met de bromfiets reed. Ter hoogte van de Vondelstraat werd ik plots aangereden door een auto die uit de Vondelstraat kwam. Ik weet niet goed wat er is gebeurd. Ik werd door de ziekenwagen afgevoerd naar het AZ Oudenaarde met verwondingen aan armen en benen. Ik heb ook buikpijn. Mijn bromfiets is ook beschadigd en zal dit laten nazien in een winkel daarvoor bestemd. Ik legde een negatieve ademtest af." (eigen benadrukking)

Mede dient te worden opgemerkt dat verzoekster sedert oktober 2019 op een duurzame en constante wijze bijdraagt in de dagelijkse kosten van de huur en het huishouden waarbij zij maandelijks een bedrag van 200 euro of 400 euro (voor twee maanden) overschrijft van haar eigen rekening naar de rekening van de heer L. (stuk 14):

- 01.10.2019: 'bijdrage leefgeld' (200 euro)
- 01.11.2019: 'bijdrage leefgeld' (200 euro)
- 01.12.2019: 'bijdrage leefgeld' (200 euro)
- 17.02.2020: (400 euro)
- 24.03.2020: 'house rent' (200 euro)
- 22.04.2020: 'huse rent of april' (200 euro)
- 04.06.2020: 'roomrent' (200 euro)
- 24.08.2020: (400 euro)
- 02.10.2020: 'thuis rent' (200 euro)
- 11.12.2020: 'house rent' (200 euro)
- 21.01.2021: 'house rent' (400 euro)
- 19.20201: 'house rent' (200 euro)
- 06.03.2021: 'house rent' (200 euro)
- 05.04.2021: 'house rent' (200 euro)
- 16.05.2021: 'house rent' (200 euro)

Verzoekster voegt een kopie van haar bankkaart waardoor wel degelijk kan bevestigd worden dat de overschrijvingen door haar werden uitgevoerd (stuk 15).

In tegenstelling tot wat door verwerende partij wordt gesteld is verzoekster wel degelijk tewerkgesteld. Zij is thans tewerkgesteld in het restaurant van haar broer gekend onder de naam (...) gelegen te (...). Verzoekster legt verscheidene loonfiches en arbeidsovereenkomst voor (stuk 13 + 11 + 12):

- Loonbrief dd. 01.09.2020-30.09.2020
- Loonbrief dd. 01.10.2020-31.10.2020
- Loonbrief dd. 01.11.2020-31.11.2020

- Loonbrief dd. 01.12.2020-31.12.2020
- Loonbrief dd. 01.02.2021-28.02.2021
- Loonbrief dd. 01.03.2021-31.03.2021
- Loonbrief dd. 01.04.2021-30.04.2021
- Loonbrief dd. 01.05.2021-31.05.2021

Verzoekster heeft sedert drie jaar haar leven hier in België opgebouwd, waarbij zij niet alleen op relationeel vlak haar leven in België heeft opgebouwd maar ook op de arbeidsmarkt haar mogelijkheden heeft benut. Verwerende partij stelt verscheidene keren in haar beslissing dat de duur van haar legaal verblijf in België nog heel kort is, doch vergeet klaarblijkelijk dat door middel van de bestreden beslissing verzoekster op illegale wijze in België zou verblijven waardoor zij op termijn dan ook gescheiden zal worden van haar man. De bestreden beslissing zou een enorme impact hebben op verzoekster, daar zij niet alleen haar verblijfsrecht zou verliezen maar hierdoor ook haar gezin, echtgenoot en aanwezige familie noodgedwongen zal moeten verlaten. Dit is allerm minst wenselijk.

Gelet op voorgaande werd dan ook onterecht overgegaan tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet:

het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden 5[...], het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

Er ligt dan ook een schending voor van het artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.

Niet alleen houdt de bestreden beslissing een schending in van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt ook een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur door te stellen dat verzoekster reeds sinds 06.01.2021 ambtshalve zou geschrapt zijn van het adres te Wortegem-Petegem.

Verwerende partij stelt namelijk in haar beslissing het volgende:

"overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt betrokkene ambtshalve geschrapt te zijn, er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit reeds minstens sinds 06.01.2021" (eigen benadrukking)

Slechts enkele regels verder stelt verwerende partij het volgende:

"Betrokkene heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven. Heden staat zij ambtshalve geschrapt sinds 02.02.2021 "(eigen benadrukking)

Uit bovenstaande kan op zijn minst worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing tegenstrijdigheden bevat.

Uit het uittreksel uit het vreemdelingenregister van verzoekster (stuk 16) blijkt dat verzoekster pas ambtshalve werd afgeschreven dd. 06.05.2021, zijnde de datum van de bestreden beslissing waarbij het verblijfsrecht van verzoekster werd ingetrokken.

Zoals blijkt uit de verklaringen van de heer L. en mevrouw I. K. maar ook uit het schrijven van de Lokale Politie Vlaamse Ardennen kende de relatie van partijen een breuk van december 2019 tot en met januari 2020. Tevens het moment waarop door de politiediensten een onaangekondigd plaats bezoek heeft plaatsgevonden waarop het schrijven van het parket van Gent dd. 16.06.2020 dan ook voornamelijk is gericht.

Zoals reeds uiteengezet wordt noch door verzoekster noch door de heer L. ontkennd dat er destijds geen persoonlijke spullen konden worden aangetroffen. Een vaststelling die ook onmiddellijk gekaderd wordt door verzoekster.

Sedert de breuk is verzoekster onafgebroken woonachtig bij de heer L., hetgeen wordt bevestigd door mevrouw I. K. en menig buurtbewoners, waarvan verzoekster de verklaringen voegt (stuk 10 + 9).

Verwerende partij heeft zich voor het maken van de beslissing dan ook gebaseerd op foutieve informatie die geenszins strookt met de werkelijkheid. Evenmin ondernam zij verdere acties teneinde een zo correct als mogelijke weergave van de feiten te bekomen. Verwerende partij was dan ook onzorgvuldig, daar geen enkele inspanning werd geleverd de feiten correct weer te geven.

Er dient wel degelijk geoordeeld te worden dat de bestreden beslissing, naast de schending van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.

Maar er is nog meer! In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, diende verwerende partij, overeenkomstig artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, verzoekster in kennis te stellen van de beslissing die verwerende partij zou nemen teneinde haar de mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van de beslissing, meer bepaald de intrekking van haar verblijfsrecht, kon verhinderen. Uit het vreemdelingsregister kan afgeleid worden dat verzoekster destijds nog niet officieel werd afgeschreven, waardoor er dan ook geen enkele reden voorhanden zou zijn waarom tegenpartij diende te verzaken aan haar plicht. Ook op dit punt was tegenpartij onzorgvuldig.

Ten onrechte stelde verwerende partij het volgende in de bestreden beslissing:

"overeenkomstig art. 42 quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Betrokkene heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven. Heden staat zij ambtshalve geschrapt sinds 02.02.2021. Daar toedoen van betrokkene kan aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Het is voor DVZ onmogelijk betrokkene te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen."

Het is verzoekster een raadsel waarom verwerende partij er zomaar vanuit ging dat zij daar niet langer meer zou ingeschreven zijn en dit 'minstens sinds januari 2021', daar het attest van woonst en attest gezinssamenstelling anders aangeven. In die omstandigheden diende de verwerende partij dan ook minstens een schrijven te richten naar verzoekster met de melding dat haar verblijfsrecht zou kunnen worden ingetrokken. Verzoekster was in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, geenszins onbereikbaar.

Verwerende partij diende dan ook een schrijven te richten naar verzoekende partij met de mededeling dat haar verblijfsrecht zou kunnen ingetrokken worden en dit overeenkomstig artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

"§ 1

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar."

Het feit dat verwerende partij nagelaten heeft om verzoekster een schrijven te richten overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet, houdt dan ook een schending in van deze bepaling. Indien tegenpartij haar verplichting namelijk correct zou hebben nageleefd, zou zij hebben vastgesteld dat verzoekster op heden wel degelijk een gezinscel vormt, zich geïntegreerd heeft en deel uitmaakt van de arbeidsmarkt.

Tevens kan ook hier gesteld worden dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting dient dan ook geoordeeld te worden dat de bestreden beslissing niet alleen een schending inhoudt van de artikelen 42quater en artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet maar ook van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is dan ook gegrond.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening

gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de situatie van betrokkene totaal gewijzigd is. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt betrokkene volgens de verwerende partij ambtshalve geschrapt te zijn, is er ook geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit reeds minstens sinds 6 januari 2021 (voorstel ambtelijke schrapping). De verwerende partij voegt daaraan toe dat de verzoekende partij verzaakt heeft aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven. Door toedoen van betrokkene kan volgens de verwerende partij aldus geen toepassing gemaakt worden van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet. Het is voor de dienst vreemdelingenzaken volgens de verwerende partij immers onmogelijk betrokkene te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Om die reden moet het dossier volgens de verwerende partij worden beoordeeld op basis van de voor de dienst vreemdelingenzaken beschikbare gegevens.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij zelf meermaals bij de gemeente Wortegem-Petegem is komen aangeven dat de verzoekende partij weg was. Op 16 juni 2020 volgde een onaangekondigd huisbezoek waarbij werd vastgesteld dat er geen spullen van de verzoekende partij konden aangetroffen worden. Haar echtgenoot verklaarde toen zelf dat zij er niet woonde. Uit het uittreksel van de notulen van het college van burgemeester en schepenen van 2 februari 2021 blijkt dat de verzoekende partij de gemeente heeft verlaten zonder enige verklaring te doen. Op 8 februari 2021 informeerde het dossierhoofd Burgerzaken en Welzijn de verwerende partij van het feit dat hij geen weet heeft van de huidige verblijfplaats van de verzoekende partij.

Uit de stukken van het administratief dossier kan op geen enkele wijze afgeleid worden welke de huidige verblijfplaats is van de verzoekende partij. Noch zij, noch haar echtgenoot hebben de bevoegde autoriteiten in kennis gesteld van haar verblijfplaats. Indien de verzoekende partij er daadwerkelijk voor koos om opnieuw haar intrek te nemen bij haar echtgenoot en opnieuw samen te leven als een gezin, dan kon minstens van haar verwacht worden dat ze de gemeente hiervan op de hoogte bracht. Immers moet elke adreswijziging aan de gemeente worden gemeld. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar ze stelt dat de verwerende partij zich louter baseert op de beperkte periode waarbij haar relatie een breuk kende.

Waar zij lijkt aan te geven dat het volstaat dat haar huwelijk nog niet beëindigd is of ontbonden is, merkt de Raad op dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan het verblijfsrecht van de verzoekende partij *in casu* werd beëindigd, bepaalt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; (...).”

De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet in een op de verzoekende partij toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien *“er geen gezamenlijke vestiging meer [is]”*. Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen.

Nogmaals kan benadrukt worden dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier kan afgeleid worden dat de verzoekende partij daadwerkelijk gevestigd is bij haar echtgenoot. Integendeel. Zo is er de beslissing van de gemeente van 2 februari 2021 waaruit blijkt dat men geen idee heeft waar de verzoekende partij zich bevindt en dat zij om die reden ambtshalve geschrapt wordt. Uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald voornoemd stuk van 2 februari 2021, blijkt ook dat uit het proces-verbaal van de politie van 6 januari 2021 dat de verzoekende partij de gemeente heeft verlaten zonder enige verklaring te doen, en dat uit niets blijkt dat zij zich heeft laten inschrijven in de bevolkingsregisters van een andere verblijfplaats. Om die reden wordt de verzoekende partij op 2 februari 2021 ambtelijk geschrapt door de gemeente. De verzoekende partij stelt dat dit pas zou gebeurd zijn op de dag van de bestreden beslissing, maar deze loutere bewering vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het stuk 'uittreksel uit het vreemdelingenregister' dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt blijkt wel dat zij op 6 mei 2021 werd afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht, wat echter niet hetzelfde is als de ambtelijke schrapping door het gemeentebestuur op 2 februari 2021. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in tegenspraak met de gegevens van het administratief dossier besloten heeft tot de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden omdat er geen gezamenlijke vestiging meer was tussen de verzoekende partij en haar beweerde partner.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een hele reeks stukken, namelijk: een verklaring bij de lokale politie Vlaamse Ardennen, een verklaring van L. K., een eigen geschreven verklaring van L. K., een verklaring van I. K., verklaringen van buurtbewoners, een overzicht van de looninkomsten, een arbeidsovereenkomst, loonbrieven van 1 september 2020 tot 31 mei 2021, bankafschriften van 1 oktober 2019 tot 16 mei 2021, een kopie van de bankkaart van de verzoekende partij, een uittreksel uit het vreemdelingenregister, een attest gezinssamenstelling van L. K., en foto's van de verzoekende partij met de heer L. K.

Wat betreft de verklaring van de lokale politie Vlaamse Ardennen, die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat deze niet gedateerd is. Uit de inhoud kan wel afgeleid worden dat ze minstens dateert van na 5 maart 2021, het moment van het ongeval met haar bromfiets waarnaar de verzoekende partij zelf verwijst in haar eerste middel. Het stuk maakt immers melding van dit ongeval. In ieder geval bevindt dit stuk zich niet in het administratief dossier. Dit geldt overigens ook voor alle andere stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt. Geen enkel van deze stukken bevinden zich in het administratief dossier. De verwerende partij kon er dus ook geen rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien, indien de bewering van de verzoekende partij dat zij al lang terug samenleeft met haar partner ook effectief klopt, had zij zelf of haar partner aan het bestuur kunnen laten weten dat dit het geval was. Zeker aangezien de beweerde partner van de verzoekende partij voordien zelf verklaarde aan het bestuur dat de verzoekende partij niet bij hem inwoonde en hij dus weet had van de negatieve woonstcontrole die had plaatsgevonden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij dit gedaan heeft en kan de verwerende partij dan ook niet verwijten hier niet van op de hoogte te zijn geweest.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij het bestuur vóór het nemen van de bestreden beslissing bewijzen heeft aangebracht dat zij sinds oktober 2019 op een duurzame en constante wijze bijdraagt in de dagelijkse kosten van de huur en het huishouden waarbij zij maandelijks een bedrag van 200 euro of 400 euro (voor twee maanden) overschrijft van haar eigen rekening naar de rekening van de heer L., noch van het feit dat zij wel degelijk tewerkgesteld zou zijn. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar overeenkomstig artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet had moeten contacteren en in kennis had moeten stellen van de beslissing die zij zou nemen teneinde haar de mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van de beslissing kon verhinderen, volgt de Raad de verzoekende partij niet. Uit voorgaande bespreking is immers gebleken dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde op grond van de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij onvindbaar bleek en dus niet kon gecontacteerd worden. Uit het vreemdelingenregister kan volgens de verzoekende partij afgeleid worden dat zij destijds nog niet officieel werd afgeschreven, maar deze loutere bewering maakt de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk. Dit blijkt overigens ook helemaal niet uit het door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde afschrift uit het vreemdelingenregister. Waar de verzoekende partij een stuk 'gezinssamenstelling' bijbrengt van haar partner, blijkt daaruit bovendien dat op 25 mei 2021 diens gezin op dat moment enkel uit hemzelf bestond. De verzoekende partij wordt immers niet op het stuk vermeld. Het stuk stelt dat *"De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Wortegem-Petegem bevestigt dat L., K. L. E. (...) Alleenstaande (...) een gezin vormt en ingeschreven is in de bevolkingsregisters op het hierna vermeld adres (...)".* Dit stuk spreekt de beweringen van de

verzoekende partij in haar verzoekschrift dan alvast ook tegen, en ondersteunt zelfs de visie van de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de gezinssituatie van de verzoekende partij niet gewijzigd zou zijn sinds het verkrijgen van het verblijfsrecht. In tegenstelling tot wat zij poogt voor te houden kan uit de stukken van het administratief dossier niet afgeleid worden dat zij nog steeds een relatie heeft met haar echtgenoot en dat zij al enkele jaren met hem samenwoont.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben dat er op het moment van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet *iuncto* artikel 191 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"4.2.1 Wettelijke bepalingen

Art. 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." (art. 8 EVRM)

Tevens bepaalt artikel 22 van de Grondwet:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

Artikel 191 van de Grondwet bepaalt:

"Iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, geniet de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen."

Bovendien volgt uit de Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur dat een administratieve beslissing ook moet voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

Bovendien volgt uit de Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur dat een administratieve beslissing ook moet voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

Uit de rechtspraak van de Raad van State kan worden afgeleid waaruit deze materiële motiveringsplicht bestaat:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op

werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. Het komt de Raad van State daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van de administratie. Het behoort daarbij wel tot de bevoegdheid van de Raad van State na te gaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan indien ze worden betwist. Indien wordt geoordeeld dat de beslissing steunt op onbestaande, onvoldoende bewezen feiten, dan is eveneens het materiële motiveringsbeginsel geschonden. Te dezen beschikt de verwerende partij ever een beoordelingsvrijheid zodat verschillende beslissingen mogelijk kunnen zijn, zij het enkel binnen de grenzen van de redelijkheid."

(R.v.St. nr. 225.875 van 18 december 2013, www.raadvanstate.be)

Rechtsleer stelt hieromtrent:

"De motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat iedere beslissing van het bestuur op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden." (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Antwerpen, Kluwer 1996, 51)

Onder het zorgvuldigheidsbeginsel wordt verstaan:

"Het bestuur kan slechts een rechtens correct besluiten nemen indien het op de hoogte is van alle voor het te nemen besluit relevante feiten en omstandigheden. Het zorgvuldigheidsbeginsel eist dat het bestuur het nemen van het besluit zorgvuldig voorbereid door er zorg voor te dragen dat de relevante feiten en omstandigheden bij het bestuursorgaan bekend (kunnen) zijn."

(P. NICOLAI, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 1990 blz. 332 ev)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS van 12 april 2016, nr. 234.348, www.raadvst-consetat.be). Bovendien moet de overheid zorgvuldig en voorzichtig zijn bij het nemen van haar beslissing." (C.BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2000, 318.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen. Er is zorgvuldigheid in de feitenvinding vereist. Het houdt ook in dat een dossier volledig moet zijn en alle relevante elementen moet in houden en dat de burger die gehoord wordt, voorafgaandelijk en op een nuttig tijdstip op grond van de informatieplicht wordt meegedeeld waar er een probleem is, zodat hij met kennis van zaken en vooral nuttig, d.w.z. over datgene waar zich een probleem zou voordoen, kan worden gehoord en zijn middelen kan bijbrengen." (R. TIJS, *Algemeen bestuursrecht in hoofdlijnen*, Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2012, 265.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding." (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954." (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)

"Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken" (RvV 31 mei 2016, nr. 104.077)

Zonder een goede voorbereiding kan verwerende partij niet tot een zorgvuldige beslissing komen:

"De zorgvuldigheidsplicht heeft twee componenten. Enerzijds dient een bestuur haar besluiten en beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en anderzijds dient ze zorgvuldig en voorzichtig te zijn bij het

nemen van haar beslissing." (C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*. Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2000, 318.)

4.2.2. Toelichting

1.

Aangezien verzoekster en de heer L. gehuwd zijn en dus effectief een gezinscel vormen, kan verzoekster zich rechtstreeks op art. 8 EVRM beroepen:

*"Ratione personae kan het recht op bescherming van het gezinsleven of familielevens worden ingeroepen door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen. De wens om een gezin te stichten valt niet onder de geboden bescherming. Een effectief beleefde gezinssituatie is een voorwaarde, doch is een voldoende voorwaarde, om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM." (P. DE HERT, "Artikel 8: Recht op privacy", in: J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, *Handboek EVRM. Deel 2 Artikelsgewijze commentaar volume 2*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 742.).*

"Het vereiste van voorzienbaarheid waaraan de wet moet voldoen om in overeenstemming te worden bevonden met art. 8 E.V.R.M., houdt in dat de formulering ervan voldoende precies is zodat elk individu in de gegeven omstandigheden in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien (E.H.R.M., 17 februari 2004, Maestri t. Italië, § 30) . Aan die vereiste kan evenwel in de bijzondere context van maatregelen die de nationale veiligheid betreffen niet dezelfde draagwijdte toekomen als in andere domeinen (E.H.R.M., 26 maart 1987, Leander t. Zweden, § 51; 8 juni 2006, Lupsa t. Roemenië, § 33). Niettemin moet de wet waarborgen bieden tegen willekeurige aantastingen, door de openbare macht, van het recht op eerbiediging van het privé-leven, namelijk door de beoordelingsbevoegdheid van de betrokken overheden op voldoende duidelijke wijze af te bakenen, enerzijds, en door in een effectief jurisdictioneel toezicht te voorzien, anderzijds (zie o.a. E.H.R.M., 4 mei 2000, Rotaru t. Roemenië, § 55; 6 juni 2006, Segerstedt-Wiberg t. Zweden, § 76; 4 juli 2006, Lupsa t. Roemenië, § 34) (Arbitragehof, 18 oktober 2006, nr. 151/2006, overw. B.6.2).

Van het basisrecht uit art. 8 EVRM kan dus slechts worden afgeweken en een inmenging in het gezinsleven kan dus slechts worden gerechtvaardigd onder de voormelde uitdrukkelijk bepaalde voorwaarden. Echter zijn deze specifieke voorwaarden niet van toepassing, minstens verantwoordt de bestreden beslissing dit niet afdoende.

Verzoekster en de heer L. vormen thans wel degelijk een gezinscel, waarvoor verzoekster wenst te wijzen op de motivering die zij onder het eerste middel reeds uiteen heeft gezet.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt eveneens dat de notie gezin en familielevens ruim moet worden geïnterpreteerd.

Zo stelt het EHRM in het arrest in de zaak Al-Nashif en anderen v. Bulgarije van 20 juni 2002 onder §112 dat het familielevens zowel gehuwde als ongehuwde maar de facto relaties omvat. Volgens het Hof zijn er een aantal factoren die relevant zijn om uit te maken of de betrokkenen een waar gezin vormen, niet in het minst hun wil om samen te leven en kinderen te hebben.

In de zaak Kroon v. Nederland stelt het EHRM in haar arrest van 27 oktober 1994 onder §30 dat niet enkel gehuwden maar ook feitelijk samenwonenden de bescherming van het familielevens genieten.

Uit voorgaande rechtspraak kan dus afgeleid worden dat er sprake is van een gezinsleven indien verzoeker aan de hand van stukken en gegevens kan aantonen dat er een innige band bestaat tussen verzoekster en de heer L.

Verzoekster en de heer L. kunnen dit aantonen door te verwijzen naar de duur van hun relatie en de onderlinge steun. Verzoekster en haar partner hebben elkaar een drietal jaar geleden leren kennen toen verzoekster op vakantie was in België.

Zoals reeds uit het feitenrelaas blijkt, was de heer L. een vaste gast van het restaurant waarvan de broer van verzoekster eigenaar is. De eerste ontmoeting tussen beide vond dan ook plaats aldaar.

Sedert deze ontmoeting volgde een periode van afspraakjes om elkaar beter te leren kennen. Al snel werd duidelijk dat beiden open stonden voor een relatie. Een maand later besloot verzoekster bij de

heer L. in te trekken en in mei 2019 traden partijen in het huwelijk. Dit blijkt eveneens uit de foto's toegevoegd in de stukkenbundel (stuk 18).

De voorbije jaren vonden dan ook verschillende uitstappen plaats. Zo gingen verzoekster en de heer L. onder andere naar Parijs en zee en hebben zij inmiddels een sociale vriendenkring uitgebouwd waarvan verzoekster ook de nodige foto's voegt in de stukkenbundel (stuk 18).

Uw Raad zal tevens willen opmerken dat verzoekster sedert het prille begin van de relatie telkens op een constante wijze heeft bijgedragen in de dagelijkse kosten en huishuur van de heer L. Verzoekster verwijst nogmaals naar de lijst van betalingen die zij reeds uitvoerde (stuk 14).

- 01.10.2019: 'bijdrage leefgeld' (200 euro)
- 01.11.2019: 'bijdrage leefgeld' (200 euro)
- 01.12.2019: 'bijdrage leefgeld' (200 euro)
- 17.02.2020: (400 euro)
- 24.03.2020: 'house rent' (200 euro)
- 22.04.2020: 'huse rent of april' (200 euro)
- 04.06.2020: 'roomrent' (200 euro)
- 24.08.2020: (400 euro)
- 02.10.2020: 'thuis rent' (200 euro)
- 11.12.2020: 'house rent' (200 euro)
- 21.01.2021: 'house rent' (400 euro)
- 19.20201: 'house rent' (200 euro)
- 06.03.2021: 'house rent' (200 euro)
- 05.04.2021: 'house rent' (200 euro)
- 16.05.2021: 'house rent' (200 euro)

Door verzoekster wordt tevens een kopie gevoegd van haar bankkaart waarbij het rekeningnummer waarmee de betalingen werden uitgevoerd overeenstemt met de overschrijvingen die worden voorgelegd.

Verder voegt verzoekster eveneens verschillende verklaringen toe waaruit blijkt dat verzoekster en de heer L. ook effectief samenleven (stuk 10 + 9).

Zowel verzoekster als de heer L. erkennen dat hun relatie niet steeds de evidentie zelve is, waarbij de relatie een tijdelijke breuk kende rond de periode van december 2019. Er dient echter opgemerkt te worden dat door verwerende partij verwezen wordt naar de onaangekondigde huisbezoeken bij de heer L., waarbij zou zijn vastgesteld dat er geen persoonlijke spullen van verzoekster konden worden aangetroffen. Zowel de heer L. als verzoekster geven aan dat de oorzaak hiervan ligt in het feit dat de relatie tussen beiden een korte breuk kende, waarbij verzoekster wel degelijk tijdelijk heeft verbleven bij haar broer en schoonzus in de Sushi Home te (...). Het is dan ook allerm minst de bedoeling van verzoekster dit feit te verdoezelen, daar de eigen schoonzus van verzoekster melding heeft gemaakt bij de politiediensten van PZ Vlaamse Ardennen over de tijdelijke adreswijziging (stuk 6).

Verder voegt verzoekster verschillende verklaringen toe van buurtbewoners van het koppel die verklaren beiden op regelmatige basis samen te zien en dit sinds september 2018 (stuk 10).

Bijkomend was verzoekster recent betrokken bij een verkeersongeval. Zij verwijst hiervoor naar hetgeen bovenvermeld reeds uiteen werd gezet en meent dan ook dat het feit dat verzoekster zich net ter hoogte van de Egaalstraat te Wortegem-Petegem bevond en in aanwezigheid van de heer L., hetgeen een bijkomend bewijs vormt dat er op heden wel degelijk sprake is van een gezinscel (stuk 5).

Verzoekster wenst tevens op te merken dat zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, wel degelijk tewerkgesteld is. Zij voegt hiervan de nodige loon afschriften.

2.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

"Er mag redelijkerwijs worden aangenomen dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine, of enig ander derde land waar zij mogelijkerwijs naartoe trok.

In elk geval kan de periode van haar verblijf in België geenszins opwegen tegen de banden met het land van herkomst of origine, noch zouden zij enig beletsel kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Voor wat betrokkene sociale of culturele integratie in het Rijk betreft, uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene reeds dermate geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing.

Het bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen. "

Verwerende partij meent aldus dat verzoekster op heden niet voldoende geïntegreerd zou zijn, noch hier enige moeite voor zou doen.

Zoals reeds uiteengezet heeft verzoekster op heden haar leven hier in België opgebouwd. Zij vormt thans een gezinscel met de heer L.. Dit wordt onder andere verklaard door de mevrouw I. K. alsook verschillende buurtwoners, waarvan verzoekster de verklaring bij de stukken voegt.

Eveneens is verzoekster reeds maanden actief op de arbeidsmarkt waarbij zij als arbeider werkt in het restaurant gekend onder de naam (...) gelegen te (...).

Verzoekster voegt tot staving hiervan verscheidene loonfiches alsook haar arbeidscontract.

Tegenpartij maakt in haar bestreden beslissing niet de minste melding van het feit dat verzoekster hier ook familie heeft. Door het feit dat zij hier op familiebezoek was, heeft zij de heer L. leren kennen. Naast haar relatie met de heer L., heeft zij hier in België ook familie die zij, op basis van de bestreden beslissing, zou moeten achterlaten. Dit is geenszins wenselijk.

Het feit dat tegenpartij stelt dat verzoekster hier niet zou geïntegreerd zijn, minsten geen enkele poging zou doen om hier geïntegreerd te raken strookt dan ook niet met de werkelijkheid. Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekster dan ook betekenen dat zij niet alleen haar man dient te verlaten, maar ook haar familie.

3.

Verzoekster merkt tenslotte ook op dat er ontegensprekelijk een sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiele motiveringsplicht.

Zoals reeds eerder geciteerd kan uit de rechtspraak van de Raad van State het volgende worden gesteld:

"Een beslissing schendt de materiele motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen."

Onder het zorgvuldigheidsbeginsel wordt verstaan:

"het bestuur kan slechts een rechtens correct besluit nemen indien het op de hoogte is van alle voor het te nemen besluit relevante feiten en omstandigheden."

"het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld."

Verwerende partij baseerde zich slechts op een beperkt aantal feiten, dewelke op heden allerminst stroken met de werkelijkheid. Zij stelt dat de situatie van verzoekster sinds de indiening van een bijlage 19ter dd. 05.06.2019 compleet werd gewijzigd, quod non.

Verwerende partij verwijst naar het onaangekondigd plaatsbezoek bij de heer L. waarbij werd vastgesteld dat er geen persoonlijke spullen van verzoekster konden worden teruggevonden. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit slechts een momentopname betrof waarbij partijen tijdelijk apart woonden en dit gedurende een bijzonder beperkte periode. Sindsdien woont verzoekster op duurzame

wijze in bij de heer L., doch verwerende partij verzaakte hiertoe de nodige vaststellingen te doen en oordeelde dat er geen sprake zou zijn van een gezinscel.

Dit impliceert dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing zich niet heeft gesteund op de werkelijk bestaande en concrete feiten en deze evenmin met de vereiste zorgvuldigheid worden vastgesteld. De verwerende partij meent dan ook ten onrechte dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, doch vergeet klaarblijkelijk dat zij zelf het verblijfsrecht aan verzoekster hebben toegekend, hetgeen als een impliciete erkenning van het huwelijk kan worden beschouwd.

5.

Gelet op bovenstaande dient dan ook geoordeeld te worden dat de bestreden beslissing niet alleen een schending inhoudt van de artikelen 8,22 en 192 grondwet maar ook van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is dan ook gegrond."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat zij gehuwd is met de heer L. en zij een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt. Zij stelt verder ook dat zij in België ook familie heeft naast de heer L., die zij zou moeten achterlaten als gevolg van de bestreden beslissing. Dit is volgens haar niet wenselijk. Verder stelt de verzoekende partij dat wel degelijk geïntegreerd is. Volgens de verzoekende partij meent de verwerende partij ook ten onrechte dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Volgens de verzoekende partij schijnt de verwerende partij te vergeten dat zij het verblijfsrecht aan de verzoekende partij heeft toegekend op grond van dit huwelijk, wat volgens haar als een impliciete erkenning van het huwelijk kan worden beschouwd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad treedt enkel op als annulatierechter en dient zich te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door het bestuur. Zodoende kan de Raad enkel rekening houden met de stukken die toen bekend waren aan het bestuur.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat er geen sprake meer was van een gezinscel op het moment van de bestreden beslissing. Zij maakt het bestaan van een dergelijke gezinscel in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Nogmaals dient bevestigd te worden dat de stukken die de verzoekende partij thans aan haar verzoekschrift voegt niet bekend waren aan de verwerende partij, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad verwijst integraal naar de bespreking van het eerste middel.

Waar de verzoekende partij verder verwijst naar haar familieleden buiten de heer L., merkt de Raad op dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en a fortiori tussen meerderjarigen onderling. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig familielid, de afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van dit familielid, de reële banden tussen hen. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarigen kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan.

In zoverre de verzoekende partij wijst op haar integratie, dient de Raad opnieuw op te merken dat de stukken die zij thans bijvoegt aan haar verzoekschrift niet gekend waren door de verwerende partij. Uit de stukken van het administratief dossier kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij tewerkgesteld is.

Daarnaast merkt de Raad op dat de verwerende partij zelf en uit eigen beweging in de bestreden beslissing is nagegaan of de verzoekende partij in aanmerking komt voor één van de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verwerende partij is van oordeel, en motiveert overigens daaromtrent ook zeer uitgebreid, dat de verzoekende partij volgens haar niet in aanmerking komt voor één van deze uitzonderingsgronden. De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij volgens haar wel degelijk geïntegreerd zou zijn doet hieraan niets af. Deze motieven van de bestreden beslissing blijven dan ook overeind.

De verzoekende partij stelt ten slotte dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat het zou gaan om een schijnhuwelijk, maar dat het tegendeel zou blijken uit het feit dat de verwerende partij haar een verblijfsrecht toekende op grond van dit huwelijk. Deze zienswijze van de verzoekende partij volgt de Raad niet. Of een huwelijk al dan niet een schijnhuwelijk is wordt immers niet enkel, laat staan op definitieve wijze, bepaald op het moment dat op grond van dat huwelijk een verblijfsrecht wordt toegekend. Als nadien elementen naar voor komen die wijzen op een schijnhuwelijk kan dat uiteraard ook nadien nog vastgesteld worden. Hoe dan ook werd het verblijf niet beëindigd om reden dat er sprake is van een schijnhuwelijk, maar wel omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het gegeven of er al dan niet sprake is van schijnhuwelijk is *in casu* niet relevant. Bovendien verwijst de verwerende partij “ten overvloede” naar het feit dat het huwelijk mogelijks een schijnhuwelijk is. Dit zijn slechts overtuigende motieven die de wettigheid van de bestreden beslissing niet kunnen aantasten.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU